

Esén:

Noč na kraškem dvorišču.

Na gmajni murnčki
godejo lahko noč
sestrici zemlji, nežnim bilkam,
vsem malim, dobrim stvarjem.

Jaz na dvorišču z materjo
uživam svežo noč,
tiho se ž njo pogovarjam
kot otrok nekoč — — —

Za brajdo v gozdu šumijo drevesa
hrastova o starem času.
Bajke si pripovedujejo,
ko stal je Perun na Krasu.

Oložno v noč zapel je čuk,
hrastov temnih gospodar,
Gospodu vdani
nočni samotar.

Gustav Strniša:

Kam pa hitite?

Beli oblaki, kam pa hitite?

»Daleč za gore nad morje prostrano,
da naložili bomo vodice,
da poškopili bomo cvetice,
ki čakajo žejne na solčni poljani.

Solnce se sprošča na zlate stezice
k cvetkam v obiske in jih poljubuje,
da jim veneva žametno lice.«

Beli oblaki, hitite, tecite,
polne mehove vode naložite,
ljubljeni moje cvetke škropitel!

Radivoj Rehar:

Stričič ujčič.

Stričič ujčič oocke pase
po gorici za oodó,
pa priteče volk kosmati,
oocko ukrade, steče z njo.

Pa ni stričič iijčič tisto —
solnce zlato je samó.
Ovčka meglá, oolk je ueter,
u gorica je nebo.